

Eva Gerlach

DE VULKAAN

Gedicht

De Academische Boekengids 32, april 2002, pp. 6.

ik laat mijn bal vallen
en de vulkaan barst uit

‘een wolk van ongewone vorm en afmeting
as regent neer de mensen
met kussens over hun hoofden gaan op elkaar liggen
maken zich kleiner wachten ongeboren’

maar ik raap mijn bal op
en ik loop verder

‘aan een lange periode van stilte kwam een einde
daarna daalde ik af in de krater
om de bodem te meten
ik nam monsters ik stuurde ze op
naar het laboratorium boven
ik praat alleen over vulkanen’
gooi ik mijn bal in de lucht
slikt hij de wind in

‘de stad komt omhoog
de zee lijkt te zakken
maar het is de stad die zich verheft
kijk de gangen van zeedieren onderaan al deze zuilen
staan droog’

ik laat mijn bal vallen
(‘het leek ons raadzaam de stad te verlaten’
‘er kwam geen eind aan de stroom’)

en ik raap mijn bal op
loop verder

Dit is het zesde gedicht in een serie van niet eerder gepubliceerd werk van Nederlandse dichters.